

den allerede har faaet i Europa og vil faa i Fremtiden, er af den allerstørste Betydning under Drøftelsen af vor fremtidige Forsvarsordning. Jeg vil i denne Forbindelse minde om, at det er en Sag, som har været det kejserlige Tysklands positive Maal i Aartier, Kejser Wilhelms ærgerrigste Drøm, som han aldrig saa opfyldt; og jeg vil minde om de Forsøg, der i 1905 gjordes fra tysk Side for at faa draget Danmark med ind i en saadan Kombination. I 1905 skrev Kejser Wilhelm til Zaren — hvis den højtærede Formand vil tillade det, vil jeg citere nogle Linier af Brevet —, at han efter sit Besøg i København var „klar over, at den nuværende Udenrigsminister Grev Raben og en Del indflydelsesrige Personer allerede er naaet til den Overbevisning, at Danskerne — da deres Hjælpeløshed og Mangel paa Evne til at opretholde blot Skyggen af Neutralitet ligeoverfor en Invasion er aabenbar — i Tilfælde af Krig og overhængende Fare for Angreb i Østersøen fra en fremmed Magt er forberedt paa, at Rusland og Tyskland øjeblikkelig vil tage Skridt for at varetage deres [egne] Interesser ved at besætte Danmark og holde det okkuperet, medens Krigen varer. Da dette paa een Gang vilde være en Borgen for saavel Territoriets som Dynastiets og Rigets fremtidige Tilværelse, finder Danskerne sig langsomt til Rette med dette Alternativ og tager deres Beslutninger i Henhold hertil. Da dette netop er, hvad Du har ønsket og haabet, fandt jeg det bedre ikke at berøre Emnet overfor Danskerne og undlod at gøre nogen Hentydning, idet det nemlig er bedre at lade Tanken udvikles og modne sig i deres Hoveder og at lade dem selv drage de endelige Slutninger, saa at de af egen fri Villie bevæges til at støtte sig til Os og stille sig i Række med Vore to Lande. Alt kommer for den, der forstaaer at vente.“

Det forekømmes mig ikke utænkeligt, at Forholdene kunde udvikle sig saaledes, at ledende og ansvarlige tyske Politikere kom til ganske lignende Tanker og Synsmaader, som Kejser Wilhelm her har gjort gældende, og jeg tror derfor, at denne Side af det udenrigspolitiske Grundlag for vort fremtidige Forsvar fortjener Drøftelse, men da jeg er ganske klar paa, at det ærede Medlem Hr. I. A. Hansen har et indgaaende Kendskab til og en dyb Forstaaelse af disse Forhold, og at alle hans Vælgere ved fuld Besked dermed, skal jeg ikke komme nærmere ind derpaa ved denne Lejlighed.

I øvrigt vil jeg gerne i Anledning af

den højtærede Udenrigsministers Bemærkning til mig forleden have Lov til at takke ham, fordi han med den Courtoisie, som er ham egen, ikke vil forhindre mig i at henvende mig til en privat Kreds, bestaaende af den danske Offentlighed i Almindelighed og konservative Vælgere i Særdeleshed. Det vilde ogsaa være uretfærdigt, for der er neppe nogen dansk Udenrigsminister, der nogen Sinde har holdt saa mange og betydningsfulde Taler i Provinsen og saa faa og betydningsløse her i Tinget; han overtræffer kun sig selv, og muligvis overtræffes han af det radikale Partis Bismarck, Hr. Erik Scavenius, naar denne fra sit nordjydske „Friederichsruhe“ træder frem for Offentligheden og holder en paa een Gang storpolitisk og partipolitisk Statsmandstale, der siger Sparto til enhver Fætter i Faget. Men endelig vil jeg takke den højtærede Udenrigsminister, fordi han altid saa ridderlig kaster Anonymitetens skærmende Hætte over mig, naar han vil angribe mig; det gjorde han ogsaa forleden Dag, og det gør han næsten altid, naar han kommer med en mer eller mindre mistænkeliggørende Hentydning til mig i Provinsen. Det er endog gaaet saa vidt med Hensynsfuldheden, at i et Ritzau-Telegram, som gengiver hele hans store Tale, undgaas omhyggeligt de personlige Hentydninger, medens det lille lokale Blad — det var i dette Tilfælde et Æbeltoft-Blad — nøje gengiver den paagældende mistænkeliggørende Hentydning. Naar saa den højtærede Udenrigsminister, hvis jeg undertiden tager til Genmæle, iler frem og staar op paa Talerstolen her og siger: „Hurra, det bed“, er det saadanne diplomatiske Successer, som jeg under ham mange af. Men for at der ikke skal være nogen Misforstaaelse, vil jeg gerne sige til den højtærede Udenrigsminister, at jeg frygter hverken hans Tunge eller hans Bid. Han har nemlig ingen slemme Tænder. Han har ikke de Rooseveltske Rovdyrtænder, der, som det fremgaar af det ærede Medlem Hr. Rodes udenrigspolitiske Nytaarsbetragtninger, har gjort et uudsletteligt Indtryk paa det ærede Medlem; det var ogsaa Roosevelt, der spurgte de Radikale, om det var de danske Politikere, der ikke fandt det Umagen værd at forsvare deres Land. Men den højtærede Udenrigsminister har heller ikke den mindste lille hjemlige Hugormetand, der er saa almindelig hos hans slesvigske Meningsfæller i det radikale Parti, og som er saa uundværlig, hvis man ikke helt skal tabe Humøret og Appetitten for dansk Politik.